

CONVERSES

Francesc Puig

EXGERENT DE L'ÀMBIT SOCIOSANITARI
DE MÚTUA TERRASSA

?

A Catalunya estem vivint un progressiu, i sembla que inexorable, procés d'envelliment de la població. Quines conseqüències pot suposar això des del punt de vista de l'àmbit sociosanitari, del qual vostè és expert?

És cert que cada cop hi ha més persones majors de 65 anys. I això és una bona notícia, perquè vol dir que cada vegada vivim més temps i, a més, amb una bona qualitat de vida. De fet, els 65 anys encara la tenim com una edat de referència quan pensem a fer-nos grans, però des del punt de vista assistencial no és gaire referent, perquè als 65 la majoria de la població no té problemes de salut diferents dels que podien tenir amb 50 o 55. El que sí que hi ha és un sobreenvelliment de la població.

A què es refereix?

Doncs que cada vegada hi ha més gent de 85 anys o més. I en aquestes edats sí que comença a aparèixer, amb molta més freqüència, la necessitat de rebre atenció davant de certes incapacitats.

I, des del punt de vista sociosanitari, això què implica?

Jo crec que el que queda pendent és aprofundir en el debat sobre quin pressupost decideix destinar la societat, a través dels seus representants polítics, a atendre aquest col·lectiu creixent de persones grans, que tenen importants necessitats d'assistència.

Una de les decisions preses en aquest sentit va ser l'aprovació, l'any 2006, de l'anomenada "Llei de dependència" per part del Govern de l'Estat. Què en pensa, del seu desplegament?

L'existència d'aquesta llei és una extraordinària notícia, ja que dona visibilitat a qui està en una situació de dependència i a més li garanteixen uns serveis d'atenció continus. Ara bé, mai hi ha hagut la dotació econòmica suficient perquè la llei es pogués desenvolupar d'una forma adequada. De totes maneres, la legislació existeix, i tots els passos endavant que s'hi facin són positius, perquè ja difícilment seran reversibles.

El Departament de Treball, Afers Socials i Famílies realitza un seguiment trimestral del desplegament de la "Llei de dependència" a Catalunya. Una de les dades que sorprenen és que el 62,1 per cent dels sol·licitants de l'ajuda són dones i el 37,9 per cent, homes.

Quina explicació hi troba?

Crec que és purament demogràfica, en el sentit que l'esperança de vida de les dones a Catalunya és cinc anys superior a la dels homes (segons l'OCDE, les dones a Espanya viuen 85,8 anys i els homes, 80,1). I això de per si ja fa que hi hagi més problemes de dependència en dones.

Des de la seva percepció, ha canviat molt la relació de les generacions joves respecte al fet de cui-

dar de la seva gent gran?

Crec que aquesta és una qüestió d'educació de la societat. Al meu entendre, existeix un canvi de tendència. És a dir, aquell concepte de bloc familiar que hi havia 30 anys enrere s'ha anat diluint una mica. I, per tant, la corresponsabilització de les generacions més joves respecte de la seva gent gran cada vegada queda com més llunyana, parlant sempre en termes genèrics. Però val a dir que la llei estableix que hi ha d'haver aquest vincle, tant dels pares respecte a tenir cura dels seus fills, com dels fills envers els pares.

A més d'atendre les persones en una situació de dependència, l'es-

"AVUI EN DIA EXISTEIX UN SOBREENVELLIMENT DE LA POBLACIÓ. CADA VEGADA HI HA MÉS GENT DE 85 ANYS O MÉS"

"LA LLEI DE DEPENDÈNCIA ÉS UNA EXTRAORDINÀRIA NOTÍCIA (...) ARA BÉ, MAI HI HA HAGUT LA DOTACIÓ ECONÒMICA SUFICIENT PER DESENVOLUPAR-LA"

estructura sociosanitària de Mútua s'ocupa de persones amb discapacitat intel·lectual o amb problemes de salut mental.

En aquest darrer cas, com ha vist evolucionar la visió que d'elles en té la societat?

La societat ha tendit sempre a amagar els problemes de salut mental, a voler fer-los invisibles. De fet, la salut mental seria l'últim vagó d'un tren que la societat ja té una mica oblidat, que és el de l'atenció a la dependència. Els darrers anys, però, la percepció respecte de les malalties mentals ha tendit a normalitzar-se. Nosaltres hi hem volgut contribuir amb serveis com les residències Triginta o Casa Marquès.

Vostè ha treballat durant 42 anys a Mútua Terrassa, 25 dels quals com a gerent de la Fundació Vallparadís, fins que va jubilar-se, el 2017. Amb què es queda de totes les experiències viscudes?

Com vaig dir quan em van concedir el premi Acra, em sento una persona afortunada, perquè jo vaig estudiar Ciències Econòmiques i, per tant, a mi, m'agraden molt els números i fer que quadrin. Però he pogut aplicar aquest coneixement, que d'entrada és tan asèptic, el dels números, a atendre i ajudar persones. I ho he pogut desenvolupar a Terrassa. Tot això em satisfà molt.

A més va néixer ben a la vora de l'Hospital Universitari Mútua Terrassa i de la mateixa Fundació Vallparadís...

Sí, vaig néixer aquí mateix, al carrer de Sant Antoni, l'any 1952, ben a prop d'on més tard vaig desenvolupar la meua carrera professional tants i tants anys. //

"He aplicat números a ajudar persones"

FILL DEL CARRER DE SANT ANTONI. Francesc Puig, exgerent de l'àmbit del servei sociosanitari de Mútua Terrassa, va rebre fa uns dies un premi de l'Associació Catalana de Recursos Assistencials (Acra). En concret, a la millor trajectòria i aportació professional en el camp de l'atenció a la dependència i la promoció de l'autonomia personal. Puig reflexiona sobre les necessitats que existeixen actualment en aquest àmbit.